

Svět duchů a posmrtný stav člověka

Když tělo již není schopno vykonávat v přírodním světě své funkce souvztažné s myšlenkami a náklonnostmi ducha (které člověk má z duchovního světa), pak říkáme, že umírá. K tomu dochází tehdy, když ustane respirační pohyb plic a systolický pohyb srdce.

Člověk však ve skutečnosti neumírá, je jen oddělen od své fyzické součásti, která mu sloužila ve světě. Skutečný člověk žije dál.

Říkáme, že skutečný člověk žije dál, protože člověk není člověkem díky svému tělu, ale díky svému duchu. Duch totiž v člověku myslí, a myšlení spolu s náklonnostmi vůle tvoří člověka.

Vidíme z toho, že když člověk umírá, jde o pouhé překročení z jednoho světa do druhého. Proto „smrt“ ve Slově, ve svém vnitřním smyslu, znamená vzkříšení a pokračování života.

Nejvnitřnější komunikace ducha souvisí s dýcháním a s pohybem srdce – myšlení ducha s dýcháním, a sklony lásky se srdcem. Proto když tyto dva tělesné pohyby ustanou, okamžitě nastává oddělení.

Duch člověka zůstává po svém oddělení ještě nějakou dobu v těle, ale ne déle, než pohyb srdce ustane docela. Tento čas se liší podle druhu nemoci, která způsobila smrt, neboť v některých případech pohyb srdce ještě dost dlouhou dobu pokračuje, a v jiných případech trvá jen krátkou chvíli.

V okamžiku, kdy tento pohyb ustane, člověk se probudí, ale to způsobuje výlučně Pán. „Probuzení“ znamená vyvedení ducha z těla a jeho uvedení do duchovního světa, což se obvykle označuje termínem „vzkříšení“.

Důvod, proč duch člověka nebývá oddělen od těla dřív, než ustane pohyb srdce, spočívá ve skutečnosti, že srdce se nachází v souvztažném vztahu se sklony lásky, která je skutečným životem člověka, neboť každý získává z lásky své vitální teplo. Proto tato souvztažnost trvá, dokud trvá toto spojení, a důsledkem je život ducha v těle.

Co se týká způsobu, kterým dochází k tomuto probuzení, nebylo mi to jen popsáno, ale skutečně jsem vše prožil, tak abych tomuto procesu zcela porozuměl.

Byl jsem uveden do stavu necitlivosti svých tělesných smyslů – do stavu prakticky shodného se stavem umírajících lidí. Můj vnitřní život včetně myšlení však zůstal nedotčen, takže jsem mohl vnímat a zapamatovat si, co se se mnou dělo a co se děje s lidmi, kteří jsou probouzeni ze smrti.

Všiml jsem si, že fyzický dech byl téměř zcela zastaven; zůstalo mi pouze vnitřnější dýchání ducha, připojené k slabému a tichému dýchání těla.

Potom bylo ustaveno spojení mezi tlukotem mého srdce a nebem (protože nebe je v souvztažném vztahu s lidským srdcem). Dokonce jsem spatřil i tamější anděly – některé v dálce, a dva sedící u mé hlavy. V důsledku toho došlo k odstranění mých osobních pocitů, přestože mi zůstalo myšlení a vnímání. V tomto stavu jsem zůstal po několik hodin.

Potom duchové, nacházející se v mé blízkosti, odešli, neboť se domnívali, že jsem již zemřel. Kolem se rozšířila jistá příjemná vůně připomínající vůni z balzamované mrtvolky. Jsou-li totiž přítomni nebeští andělé, vše, co má spojitost s mrtvolou, voní jako něco aromatického, což odpuzuje duchy. Tímto způsobem bývá zlým duchům zabráněno, aby se přiblížili k duchu člověka v době, kdy je uváděn do věčného života.

Andělé, kteří u mě seděli, byli tiší a komunikovali se mnou pouze svými myšlenkami. Když člověk jejich myšlenky přijímá, andělé z toho poznají, že duch člověka je již ve stavu, kdy může být vyveden z těla. Toto sdělování myšlenek se dělo tak, že mi pohlíželi do tváře – tedy stejným způsobem, jakým se sdělování myšlenek děje v nebi.

Protože mé myšlení a vnímání bylo stále aktivní (abych mohl zjistit a zapamatovat si, jak dochází k probuzení člověka po smrti), vnímal jsem, že se andělé nejprve snažili poznat, zdali se mé myšlenky podobají myšlenkám umírajících lidí, týkajícím se obvykle věčného života. Také jsem vnímal, že se mou mysl snažili v tomto okruhu myšlenek udržet.

Později mi bylo řečeno, že duch člověka bývá v době, kdy tělo umírá, udržován v jeho posledních myšlenkách až do doby, kdy se vrátí k myšlenkám pramenícím ze sklonů jeho obecné neboli vládnoucí lásky, kterou měl na světě.

Bylo mi zejména umožněno pocítit a vnímat, jak dochází k jistému tažení či vytahování vnitřnějších prvků mé mysli – tedy mého ducha – ven z těla. Bylo mi řečeno, že toto provádí sám Pán a že právě v tom má původ vzkříšení.

Nebeští andělé, kteří jsou u člověka při probouzení, od něj neodcházejí – milují totiž všechny a každého. Je-li však duch takový, že již nemůže zůstat déle v přítomnosti nebeských andělů, sám se chce od nich vzdálit.

Když se tak stane, přicházejí duchové z duchovního království Pána, díky kterým duch získá schopnost vidět. Doposud totiž duch neviděl, pouze myslel.

I toto mi bylo názorně ukázáno. Zdálo se mi, jako by tito andělé odvínovali jakousi příkrývku z mého levého oka směrem k nosu tak, že se oko otevřelo a začalo vidět. Každý duch to také vnímá právě tímto způsobem, ale je to jen zdání.

Když je, jak se zdá, tato příkrývka shrnuta, duch vidí cosi jasného, ale zároveň tlumeného – asi tak, jako když se člověk těsně po probuzení dívá zpoza napůl zavřených očních víček. V tomto okamžiku se mi toto zářivě tlumené světlo jevílo v nebeských barvách. Později mi však bylo řečeno, že v různých případech to bývá různé.

Poté jsem pocítil, jak je něco jemně svinováno z mé tváře, což způsobilo, že jsem získal schopnost duchovního myšlení. Toto svinování z tváře je také pouhým zdáním a slouží ke znázornění skutečnosti, že člověk přechází z myšlení přírodního do myšlení duchovního. Andělé se s největší péčí snaží o to, aby v probouzejícím se člověku nevznikla žádná představa bez příděchu určité lásky. Potom mu sdělí, že je duchem.

Když duchovní andělé poskytnou člověku dar vidění, prokazují mu veškeré služby, jaké si v tomto stavu může přát, a vyučují ho o věcech, které existují v druhém životě – a to v té míře, nakolik je schopen to pochopit.

Pokud si duchové, kteří byli probuzeni, nepřejí být poučováni, touží se od společnosti těchto andělů vzdálit. Ani tehdy to však nejsou andělé, kteří je opouštějí – to oni sami se od nich odloučí. Andělé milují opravdu každého a nepřejí si nic více, než jim sloužit, vyučovat je a vést je do nebe. V tom nacházejí své největší potěšení.

Když se duch takto od andělů oddělí, přijmou ho mezi sebe dobří duchové, kteří mu také nabízejí všemožnou pomoc, a to tak dlouho, dokud duch zůstane v jejich společnosti. Pokud však život člověka na světě byl takový, že ve společnosti dobrých duchů nemůže zůstat, touží vzdálit se i od nich. To se opakuje tolikrát a tak dlouho, dokud se nepřidruží k takovým duchům, kteří zcela odpovídají způsobu jeho života, jenž vedl na světě, a mezi nimiž najde svůj vlastní život. Po tom – a to je pozoruhodné – žije duch stejný život jako byl ten, který vedl na světě.

Tato počáteční fáze lidského života po smrti však trvá pouze několik dní. Na následujících stránkách popisují, jak duchové bývají uváděni z jednoho stavu do druhého a nakonec do nebe nebo do pekla. I to mi bylo dáno poznat mnohými osobními zkušenostmi.

Mluvil jsem s několika lidmi třetího dne po jejich odchodu ze světa, v době, kdy události popsané výše již byly dokonány. Mluvil jsem dokonce i se třemi lidmi, které jsem znal na světě, a informoval jsem je o tom, že se nyní připravuje obřad k pohřbení jejich těla. Řekl jsem doslova „obřad k vašemu pohřbu“. Když to slyšeli, byli tím udiveni a prohlásili, že přece žijí dál – že lidé pohřbívají pouze věc, která jim sloužila na světě.

Později se velmi divili tomu, že zatímco žili v těle, nevěřili v tento druh posmrtného života, a zejména se divili skutečnosti, že tomu nevěří téměř nikdo v církvi.